

Απόστολος Πιερρής

ΖΗΤΩ Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

Η Δόξα της Κοινωνίας

και η Βδελυρία του Καθεστώ τος Υποτέλειας.

Η 28η Οκτωβρίου 2011 θα μείνει στη ΝεοΕλληνική Ιστορία: Ένδοξη Ημέρα. Λαός και Στρατός διέγραψαν το επαίσχυντο Καθεστώς της Χώρας. Ο Λαός έδιωξε τους επισήμους νάνους του Καθεστώτος Αισχύνης - και τα επίλεκτα τμήματα του Στρατού παρήλασαν ενώπιον και εν μέσω του Λαού. Η Κοινωνία και οι Ένοπλες Δυνάμεις της εόρτασαν τη Μεγάλη Επέτειο ελεύθερες από το Καθεστώς.

Το Καθεστώς πανικοβλήθηκε. Και ο πανικός του εξηγεί την απίθανη παράσταση του Τσίρκου των Πιθήκων που παρακολουθούμε τις τελευταίες 10 ημέρες από τότε.

Ο Στρατός «τιμωρήθηκε» με αποκεφαλισμό όλης της ηγεσίας των Ενόπλων Δυνάμεων και αποστρατεύσεις. Ο Λαός απειλείται με Κυβέρνηση Κλόουν – την λένε Οικουμενική, Λίγο Οικουμενική, Συνεργασίας, Σωτηρίας, Επιβίωσης, Ανάγκης, Εθνικής Ενότητας (!) ή ό,τι άλλο όνομα κάτσει καλύτερα. Στην ουσία, το Καθεστώς θέλει να εγκαταστήσει Καρναβαλική Κυβέρνηση στα σοβαρά!

Τέτοιες κινήσεις βυθίζουν το Καθεστώς στα απόβλητα της ιστορίας όπου ανήκει. Οι ξένοι έχουν καταλάβει. Η Κοινωνία ξέρει. Και δεν συνομιλεί μαζί του. Και φυσικά δεν ακούει ούτε τους καθεστωτικούς πιθήκους της πολιτικής ούτε τα ΜΜΕ σκυλιά των πιθήκων.

Όλες οι τελευταίες εξελίξεις ξεκινούν από την 28η Οκτωβρίου.

Να ξεμπροστιάσουμε με Λόγο τον Παραλογισμό τους.

Το Καθεστώς καταλαβαίνει ότι η απονομιμοποίησή του από την Κοινωνία είναι πλέον εκπεφρασμένη και προφανής. Η ρητή αυτή απώλεια της Δεδηλωμένης από την Κοινωνία δεν στρέφεται μόνον κατά της Κυβέρνησης, αλλά στοχεύει όλο το πολιτικό Σύστημα, όλο το Καθεστώς γενικότερα. Γι' αυτό το Καθεστώς αναζητεί μια υπερβατική πράξη (ψευδο)νομιμοποίησης. Ποια θα μπορούσε να ήταν αυτή;

Εκλογές δεν μπορεί να κάνει, όχι για αυτά που προφασίζονται οι πολιτικοί σαλτιμπάγκοι και που υλακτούν τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ, αλλά για τους εξής δυο λόγους:

1) Εκλογές τώρα θα σημείωναν ρεκόρ άρνησης ψήφου (αποχή, άκυρα, λευκά). Το φαινόμενο των Δημοτικών Εκλογών θα εντείνεται σε βαθμό που το αποτέλεσμα των εκλογών θα αποτελούσε καθαρή και ρητή άρση νομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος συνολικά. Σχετική άνοδος του Συνασπισμού λόγω της πολιτικής του το τελευταίο διάστημα θα συνέτεινε στην ίδια κατεύθυνση. Αλλά, το χειρότερο, και η ίδια η διεξαγωγή του προεκλογικού αγώνα τώρα θα ήταν προβληματική. Οι πολιτικοί μόνο με προστασία ειδικών πραιτωριανών μπορούν να κυκλοφορούν. Υπ' αυτούς τους όρους οι «εκλογές» θα ήσαν εκλογές τύπου Σαντάμ, Ασσάντ και Βόρειας Κορέας.

2) Εκλογές τώρα θα διαιώνιζαν το πρόβλημα γιατί οι υπάρχοντες πολιτικοί σχηματισμοί δεν θα μπορούσαν να κατέβουν με προγράμματα που να ανταποκρίνονται είτε σε αυτά που

πράγματι συμφέρουν τη Χώρα είτε σε αυτά που συμφέρουν το Καθεστώς. Τα δεύτερα δεν θα μπορούσαν να τα προβάλλουν (όσο και εάν τους τα επέβαλλαν οι έξω Κύριοί τους) γιατί η Κοινωνία θα τους έπαιρνε φαλάγγι. Τα πρώτα ούτε τους επιτρέπονται να τα υποστηρίξουν, ούτε τα θέλουν ούτε και έχουν την ικανότητα να τα χειριστούν. Έτσι θα υποκρινόντουσαν και θα ψεύδονταν ασύστολα άλλη μια φορά, αλλά αυτή τη φορά υπό συνθήκες προΐουσης Επανάστασης της Κοινωνίας ενάντια στο Καθεστώς. Συνεπώς θα δρούσαν οι εκλογές ως καταλύτης των εξελίξεων από κάθε άποψη.

Αποκλειομένων των Εκλογών, η έμφυτη κουτοπονηρία του Καθεστώτος οδήγησε στην ιδέα του Δημοψηφίσματος, είτε ως καθ' εαυτού σκοπού είτε ως μέσου εγκαθίδρυσης Κυβέρνησης Συνεργασίας. (Μέρος της αυτοχειροκροτούμενης πονηρίας ήταν και η διπλή αυτή στόχευση).

Το Δημοψήφισμα πρώτον μειώνει δραστικά την τάση αποχής, ιδίως σε περίοδο κρίσης. Η Κοινωνία υποτίθεται ότι αποφαινεται σε συγκεκριμένο πολιτικό ερώτημα μείζονος σημασίας πέρα από αναξιόπιστα κόμματα και ανίκανα πρόσωπα. Και δεύτερον, με κατάλληλη επιλογή θέματος και χειρισμού, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ώστε να περάσει όλη την agenda του Καθεστώτος με τη μέθοδο των αναγκαία συνδεδεμένων μέτρων. Βέβαια αυτό ακυρώνει τη λογική του (σαφώς ωρισμένη ερώτηση), αλλά δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι έτσι θα εχρησιμοποιείτο από το επαίσχυντο και υποτελές Καθεστώς της Χώρας.

Σκέφτηκαν λοιπόν για το θέμα του Δημοψηφίσματος. Οι Κουτοπόνηροι είπαν: η νέα Δανειακή Σύμβαση. (Αν και όποτε γίνει! Γιατί αυτά που «αποφάσισε» η «Ευρώπη» στις 27/10 είναι για γέλια, και έτσι αντιμετωπίστηκαν από τις αγορές και τους σοφούς). Νόμισαν πάντως ότι έκαναν διάνια: θα πει κανείς «ΟΧΙ» όταν του «χαρίζουν» 100 δις;! (Έτσι πίστεψαν ότι θα το παρουσιάσουν: η μωρία της κουτοπονηριάς!). Και πίστεψαν επίσης ότι το αναμενόμενο «ΝΑΙ» στη φενάκη του «χαρίσματος του μισού χρέους» θα συμπαρέσυρε τα πάντα: από τα μέτρα ασφυξίας στα μέτρα καταστολής, και από την αντεθνική εξωτερική πολιτική στην εξουθένωση των Ενόπλων Δυνάμεων. Ότι με ένα «ΝΑΙ» για το χάρισμα, θα νομιμοποιούσαν το Καθεστώς σε όλες τις ολέθριες για την χώρα υπαγορευόμενες επιλογές του. Μωρές Παρθένες – ή μάλλον Μωρές Πόρνες! Γιατί προσφέρονται και στον προστυχόντα – και ιδίως στους σακάτηδες της ιστορίας! Πάντα οι προτιμήσεις τους είναι με τους χαμένους της Ιστορίας! Φευ του βδελύγματος της ασχημίας! Και έπεται συνέχεια!

[Δημοσιεύθηκε στον "ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ" 9 Νοεμβρίου 2011]